

unde cerul albastru. Furtuna a trecut. Oamenii părăsesc odaia și ies să respire aerul cel curat și îmborsătit. Paserile își părăsesc ascunzătorile și iată că o ciocârlie se înalță iute și triumfătoare în eterul albastru, de undee soarele își trimite pe pământ razele sale de aur.

a) Cu ajutorul acestui model se va forma o compoziție nouă, în care să se spună că, plecând cu trăsura la un loc din apropierea orașului (satului) ați fost apucați acolo de o furtună, (Ce ați pățit până v-ați întors acasă, podul de peste riuleț este luat de apă, drumul greu și plin de apă etc.)

CAP I

PUNTAȚIUNEA (1).

Pausele, ce le facem, când vorbim sau citim, le arătăm în scris prin niște semne numite, semne de punctuație.

(1) Semnele punctuației țârmuresc nu numai propoziții întregi, dar și părțile propoziției, ale frazei și ale perioadei. Punctuația este basată, după usul ei primitiv, pe vorbirea auzită și n'are alt scop de cât de a arăta ochilor pausa din vorbire. Pausa însă îndeplinește de cele mai multe ori un îndoit scop; adică arată locul de repausare vocei, însemnând tot de o dată pentru înțelegere, despărțirea sintactică și logica dintre propoziții.

Cu toate aceste în vorbire pausa nu corespunde (coincide) întregu toate cu despărțirea părților propoziției și a perioadelor.

De cele mai multe ori, natura vocei umane sau niște vii sentimente cer pause, ce nu se unesc câtu-și de puțin cu despărțirea logică și sintactică a propozițiilor (sau părților lor). D. e. În propoziția următoare pausa se face între subiect și predicat, cu toate aceste nu o putem arăta prin semne, de oare ce nu există aci despărțirea sintactică și logică. -Un om avut și avar este tot deauna nemulțămît."

Ast-fel de pause neînsemnându-se de cea mai mare parte din scriitorii clasici, vom trata și noi aici numai semnele, ce arată despărțirea logică și sintactică a propozițiilor.